לכ' וישלח לו נמסר 22.12.93 מתוך שהייתי בשבר בגלל שמואל

סנה לפ"ב ניקח עובדיה מיה נביאים ויתבאים חמשים איש במערה
מפ' חמשים ואשר אחזו מיעקב לחד שנים והי' המחנה הנותר לפליטה.
וכ' מהרשא. וכן בחס עכ"ל כה"ר יחזקאל שנצטוה לו עכו"ם בדרך כי' אולו
להיכן הולך יחזיר לו הדרך, ויש"ש ברש", כדרך שאלה ישקר אל"ל לאיו
הרשע כה עד אחר אשרו אל אדוני שאירה וכ' ויעקב נסע סכותה.
ובאור הדברים רואים בגמ' סנה יא - מעלה דשמואל הקטן ורבי חיא,
ורבה אמר לה מלא כי' ורבא אמר לה מ"שמואל הקטן, לשמואל הקטן
משבעי בן יתיאל כי'. ולשבעי מיהלעל אין ממשה.
נמצאו דעתן דצהו סברא ודא, מלא לו נהגו כן אלא עכ"ל לימוד מעלה רב,
ועיקר רואים ~~דרבה אמר מ"שמואל, לשמואל~~ דרבה אמר מלא, ורבא מ"שמואל, לשמואל
משבעי, ולמה אלו לחד רבה מ"שמואל ורבא משבעי ולמה לא לחדא יותר ממשה
מיהלעל. ומוכח שרק יכול לבל מרב ולא מרבו - כי מי. ורק להיכן
יגיע עם סברותיו, ועיקר מרבו השיגיח לו ולא מעולתו.
וכ' יבמות קט"ב. ובהו עכ"ל שיחלש לרב.
וכ' אבות פרק ג'.

לפ' וישב. ויבא יוסף אל דבריהם רעה - כ' רש". וצריך להבין בשלמא על מה שאר דמשבחן על
הדיבור, ונענש בקשיון דנוסיף. ועל הדיבה ובמין לוחיבה עבדים, ונענש בעבר לעבד. אבל על
הא דכ' דאולכין אמה, מאי הדעת בזה דיתהו שדי עיים ולא אכלהו חי. והבסדר הוא דאמר
האיש הוא להביא לאדם דתעה הוא, ובהו בשלמא לבד, דהביאו לו כי טעה בשלמא. ובהו מדה נגד
מדה, דעיקר היא למד הינן טעה. ובתירוץ כ' אי דין ד' מיתות לו בטלו, והיינו מטעם מדה כנגד
מדה, ושני אומנים אל אינשי דולאר העבירה. בל שנעשה כדין האדם האדם. והמפרש להביאה כי כאל בדעתו
ומבין הבר נא נגד הבר נא, דיר לה אי, וכן בחס סוטה יא ב אבל מרעה. וכן בהאשים מה בא.
אבל אסמים אינתן כי. ומבן דרבות יב ב מה הדעה עבירה ומשיב בה מחלין כי - אשים דבאר לתלים.